

Arrest

nr. 247 455 van 14 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat I. SIMONE
Stanleystraat 62
1180 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 31 januari 2020 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2020 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 oktober 2020.

Gelet op de beschikking van 8 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 januari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat I. SIMONE verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd door de commissaris-generaal omdat geen geloof werd gehecht aan zijn vluchtrelaas. Er werd namelijk onder meer op gewezen dat verzoekers verklaringen aangaande de gedwongen rekrutering om lid te worden van Al Hashd al Shaabi niet overeenstemden met de informatie waarover het CGVS beschikte. Uit deze informatie bleek immers dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities van Al Hashd al Shaabi. Verzoeker kon het CGVS er ook niet van overtuigen dat de militieleden van Assa'ib Ahl Al Haq in zijn geval wel gebruik zouden gemaakt hebben van gedwongen rekrutering. Verder werd opgemerkt dat verzoekers verklaringen dat de militieleden van Assa'ib Ahl Al Haq hem ook wilden bestraffen omwille van zijn vroegere samenwerking met de Amerikanen ook niet overtuigend waren. Er werd namelijk op gewezen dat het niet logisch was dat ze verzoeker dan pas na vier jaar voor het eerst zouden opzoeken. Daarnaast kwam verzoekers snelle beslissing om het land te verlaten ook niet geloofwaardig over. Verzoeker legde ook onaannemelijk vage verklaringen af over de ontmoeting met deze militieleden, over de opleiding die hij in Iran zou moeten volgen, en over het moment dat ze hem opnieuw zouden opzoeken. Er werd voorts nog gewezen op enkele indicaties voor het opportunistische karakter van zijn asielaanvraag. Tenslotte werden verzoekers verklaringen dat hij omwille van zijn soennitische moeder zelf ook als soenniet beschouwd werd, niet overtuigend bevonden. Daarnaast werd geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in het arrest nr. X van 31 maart 2017.

Het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker werd door het CGVS niet in overweging genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk dat hij in Irak nog steeds gezocht wordt door leden van de sjjiitische militie Assa'ib Ahl Al Haq die hem willen vermoorden. Hij voegt hieraan toe dat sjjiitische milities, en Assa'ib Ahl Al Haq in het bijzonder, actueel de macht in handen hebben. Hij stelt dat ze door de huidige protesten en betogingen op zoek zijn naar alle vroegere opposanten.

Ter staving van zijn huidig verzoek legde verzoeker zijn Iraakse identiteitskaart voor, het huurcontract van zijn garage in Bagdad, een brief van zijn advocaat, meester Katrien Desimpelaere, van 28 januari 2019, en een DHL-envelop.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de betreden beslissing genomen werd, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht. De commissaris-generaal stelt op correcte wijze vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig volgend verzoek louter verwijst naar de vluchtmotieven die hij in het verleden heeft aangehaald, wat geen ander licht vermag te werpen op het oordeel van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn eerste verzoek noch op de gedane appreciatie van het CGVS in het kader van zijn daaropvolgende verzoek waarbij het vluchtrelaas van verzoeker ongeloofwaardig werd bevonden. Ook wordt op goede gronden vastgesteld dat nieuw afgelegde verklaringen van verzoeker niet van die aard zijn dat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas kunnen herstellen noch zijn persoonlijke vervolgingsvrees concreet vermogen aan te tonen.

Wat betreft zijn aangevoerd risicoprofiel omwille van zijn beroep en hij het risico loopt door de milities van Al Hashd al Shaabi te worden gerekruteerd, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Mede gelet op de in het verleden vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vermeende vrees en problemen met de sjiiitische milite Assa'ib Ahl Al Haq, haalde verzoeker bovendien geen concrete, ernstige en geloofwaardige problemen aan verbonden aan zijn profiel. Verzoeker toont dan ook geenszins in concreto aan dat of in welke omstandigheden hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst zou dreigen te worden gerekruteerd/gedood omwille van zijn profiel. De loutere verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke. Verzoeker vergenoegt zich hiermee immers tot een louter algemene uiteenzetting, zonder enig objectief en concreet gegeven aan te reiken waaruit het daadwerkelijke bestaan van de door hem aangevoerde

vrees kan worden afgeleid. Verzoeker gaat aldus volledig voorbij en doet hij op generlei wijze afbreuk aan de volgende concrete motieven van de bestreden beslissing: "Met betrekking tot deze verklaringen kan worden vastgesteld dat ze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag hebt uiteengezet, namelijk uw vervolgingsproblemen vanwege enkele leden van de sjiiitische militie Assa'ib Ahl Al Haq die u onder druk zetten om zich bij Al Hashd al Shaabi aan te sluiten. In verband hiermee moet vooreerst worden beklemtoond dat uw eerste aanvraag door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid op te heffen. Wat betreft uw verwijzing naar de algemene actuele situatie aangaande de sjiiitische milities in Irak, kan worden opgemerkt dat het louter verwijzen naar deze algemene situatie niet volstaat om aan te tonen dat er in uw hoofde werkelijk sprake is van een persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees in de zin van Vluchtelingenconventie of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vrees of dit risico dient namelijk in concreto aangetoond te worden, maar u blijft hier in gebreke. In de brief d.d. 28/01/2019, merkte uw advocaat, Meester Katrien Desimpelaere, nog op dat in een recentere COI Focus van het CGVS d.d. 23/06/2017 betreffende de rekrutering door Al Hashd Al Shaabi te lezen staat dat, hoewel gedwongen rekruteringen ongebruikelijk zijn, hieruit niet afgeleid kan worden dat deze toch plaatsvinden in specifieke gevallen. Uw advocaat stelde vervolgens dat het goed mogelijk is dat u omwille van uw specifieke beroepsprofiel als auto- elektricien waarmee u enige bekendheid genoot, wel degelijk onder dwang gerekruteerd werd door de milities van Al Hashd Al Shaabi. Uw advocaat verwees in verband hiermee ook naar enkele arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake asielbeslissingen van andere Irakezen waarin gewezen werd op het feit dat de betreffende personen wel degelijk omwille van hun specifieke beroepsprofiel risico liepen om gedwongen gerekruteerd te worden.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat in deze recentere COI Focus gesteld wordt dat uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat Al Hashd Al Shaabi een vrijwilligersleger is dat rekruten aantrekt door middel van het maatschappelijk prestige en de financiële voordelen die lidmaatschap opleveren. Het is niet gangbaar dat rekruten onder dwang ingelijfd worden. In augustus 2016 werd weliswaar gerapporteerd dat jonge vaklui die over vaardigheden beschikken waaraan sjiiitische milities een tekort ervaren, in het bijzonder artsen, in toenemende mate een doelwit vormen voor rekrutering door Al Hashd Al Shaabi. Het louter aanhalen van een mogelijk risico in uw hoofde om omwille van uw beroepsprofiel gerekruteerd te worden volstaat echter niet om afbreuk te doen aan het geheel van de gedane vaststellingen in de beslissing inzake uw eerste asielaanvraag betreffende het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen dat u werkelijk onder dwang gerekruteerd werd door de milities. In de beslissing werd namelijk niet enkel op grond van de beschikbare informatie in de COI Focus geoordeeld dat uw verklaringen aangaande uw gedwongen rekrutering niet geloofwaardig waren, maar ook op grond van de andere motieven die de geloofwaardigheid van uw verklaringen eveneens ondermijnden." Verzoeker blijft voortborduren op de vrees en problemen die hij in het verleden reeds uitsprak ten aanzien van Al Hashd Al Shaabi, zonder evenwel concrete elementen bij te brengen die de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas kunnen herstellen noch zijn persoonlijke vervolgingsvrees concreet vermogen aan te tonen.

4.2. Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie van EASO van maart 2019 waarnaar gerefereerd wordt. Hieruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, en in het bijzonder Bagdad, betwist en informatie bijbrengt die van recentere datum zijn dan de informatie waarop de commissaris-generaal zich baseert, wijst de Raad er op dat de loutere vaststelling dat er zich nieuwe (veiligheids)incidenten voordoen in een regio die op grond van de omstandige, veelvoudige, specifieke en nauwgezette informatie waarop het EASO rapport van maart 2019 gestoeld is als relatief veilig bestempeld wordt, op zich niet aantoonst dat de feitelijke vaststellingen in dit rapport niet langer actueel of correct zouden zijn. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw te worden genomen om het reële risico zoals voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te

evalueren, zoals het aantal gevallen burgerslachtoffers, het aantal incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de partijen in het conflict, de doelwitten die daarbij beoogd worden, zelfmoordaanslagen in burgerwijken, enz. De door verzoeker bijgebrachte persartikelen betreffende gewelddadige betogingen sinds oktober 2019 en de aanvallen van leden van Al Hashd Al Shaabi op de Amerikaanse ambassade in Bagdad op 31 december 2019 en 1 januari 2020, zijn niet van aard om te doen besluiten dat de appreciatie van de aard, draagwijdte en gevolgen van de situatie in Bagdad zoals beschreven in de bestreden beslissing niet langer correct of redelijk zou zijn. Wat betreft de burgerdemonstraties in Bagdad sinds oktober 2019 en het geweld dat daarbij werd gebruikt, wijst de Raad er overigens op dat dit type geweld niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Evenwel wordt niet ontkend dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Verzoeker toont echter geen persoonlijke omstandigheden aan die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Waar hij verwijst naar de spanningen tussen Irak, Iran en de Verenigde Staten en wijst op zijn jarenlange werkzaamheden voor het Amerikaanse leger, merkt de Raad op dat “persoonlijke omstandigheden” niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn immers omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precare socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Verzoeker laat evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de stad Bagdad. Evenmin zijn er elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”.

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 28 september 2020, voert verzoekende partij aan dat zij wenst te verwijzen naar haar aanvullende nota waarin wordt bevestigd door de NATO dat zij voor de Amerikanen werkte. Voor het overige volhardt zij.

Verzoekende partij voert aan dat zij wenst te verwijzen naar haar aanvullende nota waarin wordt bevestigd dat zij voor de Amerikanen werkte. Zij heeft aan haar aanvullende nota twee stukken gevoegd: “1. *Schrijven van de raadsvrouw I. S. aan de NATO van 5.10.2020*” en “2. *Schrijven van de raadsvrouw I. S. aan de NATO van 17.12.2020*”. In het stuk van 5.10.2020 wordt er gevraagd naar een bevestiging van het werk van verzoekende partij aan de US Missies van de NATO. Naar aanleiding van het voorgaand schrijven wordt het kantoor van de advocaat van verzoekende partij telefonisch gecontacteerd door mevrouw D. W. van de NATO die nog enkele vragen had. In het stuk van 17.12.2020 worden deze verschillende vragen van mevrouw D. W. beantwoord en dit na een gesprek met verzoekende partij. Verzoekende partij zou deze vragen voldoende gedetailleerd hebben beantwoord waardoor er geen twijfel zou kunnen bestaan omtrent het feit dat zij voor de Amerikanen zou hebben gewerkt.

De Raad wijst erop dat uit deze twee stukken niet kan worden vastgesteld dat de NATO heeft bevestigd dat verzoekende partij voor de Amerikanen zou hebben gewerkt. Deze stukken zijn gebaseerd op de verklaringen van verzoekende partij (en haar advocaat) zelf, zijn opgesteld door de advocaat van verzoekende partij, en zijn geen antwoord/bevestiging van de NATO dat verzoekende partij zou hebben gewerkt voor de Amerikanen.

Daarnaast zeggen deze stukken niets over de door haar ingeroepen persoonlijke vervolging waaraan geen geloof kan worden gehecht. Deze stukken wijzigen niets aan de eerdere vaststelling dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming. Immers, dat zij in het verleden voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, kan *an sich* niet volstaan om, louter op deze basis, in haar hoofde te besluiten tot een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bijgevolg zijn deze stukken op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas.

De Raad wijst voorts op volgende vaststelling gedaan in het kader van haar eerste verzoek door de Raad in het arrest nr. 184 967 van 31 maart 2017:

“Verzoeker kan niet ernstig voorhouden dat hij nooit heeft verklaard dat AAH bij hem waren gekomen om hem te bestraffen voor zijn medewerking met de Amerikanen, aangezien hij dit element uitdrukkelijk vermeldde tijdens zijn asielrelaas. Verzoeker zei immers dat AAH voor hun vertrek nog dreigde dat zij wisten dat hij met de Amerikanen had gewerkt, dat dit strafbaar is en dat hij de opdracht moest aanvaarden om vergeving te krijgen (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 15). De Raad acht het aldus evenmin logisch dat verzoeker gedurende jaren geen enkel probleem heeft gekend met sjitische milities, die ervan op hoogte waren dat verzoeker tussen 2005 en 2010 herstellingen deed op een Amerikaanse luchtmachtbasis (CGVS-gehoorverslag, stuk 5, p. 10). Zelfs indien rekening wordt gehouden met het lage profiel van verzoeker, dan blijft nog de vaststelling overeind dat het ongeloofwaardig is dat AAH verzoeker voor het eerst trachtte te overtuigen op 6 juli 2015.”

Verder wijst de Raad op de vaststellingen dienaangaande in de beslissing, waartegen verzoekende partij geen beroep heeft ingesteld bij de Raad, genomen door de commissaris-generaal in het kader van haar tweede verzoek om internationale beslissing, een beslissing die definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd:

“Naast de door u ingeroepen problemen met sjitische milities haalt u in uw tweede asielvraag aan dat u intussen het voorwerp werd van een stammenkwestie. Een aantal personen zouden uw werkzaamheden in de luchthaven hebben aangegrepen om u er bij de sheikh van te beschuldigen dat u

als informant werkzaam was voor de Amerikanen (Verklaring meervoudige aanvraag – Motieven – Vraag 19). Deze blote bewering, waarbij u overigens geenszins concreet bent over welke straf er u al dan niet boven het hoofd hangt, kan evenwel niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u uw werkzaamheden op de luchthaven in dienst van de Amerikanen reeds in 2010 definitief heeft stopgezet (CGVS gehoorverslag p. 10). Uit uw verklaringen blijkt voorts dat u tijdens uw gehoor op 28 april 2016 geen enkele melding maakt van problemen die u in Irak kunnen hebben met de stammen omwille van uw werkzaamheden op de luchthaven (CGVS gehoorverslag p. 14 en 22). Indien bepaalde personen u effectief schade zouden willen berokkenen en hiervoor uw werkzaamheden bij de luchthaven willen aangrijpen kan niet worden ingezien waarom zij hiervoor al die jaren zouden hebben gewacht. U stelde weliswaar dat uw vertrek uit Irak als een bewijs kon worden aangevoerd om aan te tonen dat u informant was, maar dan nog moet er worden benadrukt dat u reeds begin juli 2015 vertrok uit Irak. Het is geenszins logisch dat uw belagers pas vanaf augustus 2017, ruim twee jaar later, effectief naar u op zoek zouden zijn gegaan. Men kan zich bovendien de vraag stellen of de sheikh van uw stam, louter op basis van enkele (valse) beschuldigingen en een getuige die stelt dat hij u op de luchthaven heeft gezien, zonder meer zou overgaan tot één of andere bestraffing ten aanzien van u. Uw bewering als zou u nu plots door uw stam worden vervolgd kan dan ook niet overtuigen. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Met betrekking tot het nieuwe document dat u heeft aangebracht ter ondersteuning van uw asielverzoek, met name het appreciatiecertificaat, moet worden opgemerkt dat dit in wezen niets zegt over de door u ingeroepen persoonlijke vervolging waaraan geen geloof aan kan worden gehecht. Het document wijzigt dan ook niets aan de eerdere vaststelling dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Immers, dat u in het verleden op de luchthaven via dagcontracten herstelwerken heeft uitgevoerd in dienst van de Amerikanen, kan an sich niet volstaan om, louter op deze basis, in uw hoofde te besluiten tot een actuele vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Bovendien moet worden opgemerkt dat het document in kwestie, dat moet aantonen dat u voor de Amerikanen zou hebben gewerkt, slechts een kopie betreft waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt bovendien dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Iraakse documenten bijzonder relatief en is het appreciatiecertificaat op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas." (eigen onderlijning)

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot het volharden, zonder echter daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 28 september 2020 opgenomen grond. Zij brengt geen valabele argumenten bij die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS